

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{του} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὄσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἥδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Ἰάκωβος παρετήρει τὸν ἐχθρόν. Πλησίον τῶν πυροβολητῶν ἔβαιναν ὁμὰς εὐγενῶν ἰππέων.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κερανδάλ ἐξήστραψαν ἐκ χαρᾶς.

Ἀνεγνώρισε τὸν ἀξιωματικὸν τῶν δραγόνων ἐξ ἀποστάσεως πεντακοσίων περιπου μέτρων.

— Στρατηγέ μου, εἶπε, βλέπετε τὴν ὁμάδα ἐκείνην;

— Ναί.

— Εἶναι εἰς ἰππεὺς μεταξὺ αὐτῶν, ὅσους κακῶς ἔπραξεν ἐλθὼν νὰ μᾶς περιφρονήσῃ.

— Διατί;

— Διότι θὰ πέσῃ πρὸ ἡμῶν. Ἐπειτα ἄς μὲ φονεύσωσι. Δὲν θὰ ἔχω ἄλλο τι νὰ πράξω.

Ὁ στρατηγὸς ἠνώνησεν.

— Ἀλλὰ περιμείνατε τοῦλάχιστον νὰ ἐπανέλθω πλησίον αὐτῶν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐγέλασεν ἀγρίως.

— Μὲ συγχωρεῖτε, στρατηγέ μου, εἶπεν. Ἐδῶ ὅστις δὲν εἶναι στρατιώτης εἶναι ἀνανδρος.

Κατήλθεν εἶτα ταχέως, διήλθε τοὺς κήπους τῆς ἐπαύλεως καὶ φθὰς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τείχους ἐξηπλώθη πρηνής, ἐγέμισε τὴν ἐλθετικὴν καρβίναν του καὶ ἐσκόπευσε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ στρατηγὸς συνήντα τοὺς συντρόφους του, πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Κίνησις ἐγένετο ἐν τῇ ὁμάδι, ὁ δὲ ἐν τῷ μέσῳ ἰππεὺς, ἀφοῦ ἐπ' ὀλίγον παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ἵππου του, ἔπεσε πρὸς τὰ ὀπίσω.

Πάραυτα σχεδὸν τὰ τηλεβόλα ἀντήχησαν καὶ βροχὴ σφαιρῶν ἔπεσεν ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς ἐπαύλεως.

Ἐπὶ πολὺ εἰς μάτην ἔπληττον.

Αἱ ἐκ γρανίτου πέτραι ἀπεσπῶντο ἐν

πατάγῃ, τὰ στεγάσματα κατέρρεον, ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ὑφίστατο.

Ἐπὶ δύο ὥρας οἱ πυροβοληταὶ ἐξηκολούθουν τὸ καταστρεπτικὸν αὐτῶν ἔργον.

Οὐδ' εἰς πυροβολισμὸς ἀπήντησεν ἐκ τῆς ἐπαύλεως.

Ἐκ τῶν πυρῶν τῶν τηλεβόλων ἀνεφλέχθησαν αἱ θημωνίαι τῶν ἀχύρων, ἡ δὲ πυρκαϊὰ κατεβρόχθισεν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τοὺς σιτοβολῶνας καὶ τοὺς σταύλους, ἀφ' ὧν οἱ Κερανδάλ εἶχον ἀπὸ πρῶτας ἀποδιώξῃ τὰ κτήνη αὐτῶν εἰς τοὺς ἀγρούς.

Τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν δύνοντας τοῦ ἡλίου δὲν ἔμεινεν ὄρθιον ἐκ τοῦ οἰκοδομήματος ἐκείνου, ὅπερ ἀνθεῖξεν ἐπὶ ἑπτὰ ἢ ὀκτῶ αἰῶνας εἰς παντοίας προσβολάς, εἰμὴ ὁ πυλῶν, τοῦ ὁποίου οἱ πυργίσκοι εἶχον κρημισθῆ.

Τότε μόνον πιστεύσαντες οἱ ἀξιωματικοὶ ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ εἰρεπία, διέταξαν τὸν ὑπ' αὐτοὺς στρατὸν νὰ προχωρήσῃ ἐν αὐτοῖς.

Εὐθὺς ὅμως ὡς ἐπροχώρησαν κατελήφθησαν ὑπὸ τυφεκισμῶν, ὅστινες ἐπήνεγκον ὅπως τὴν προτεραιάν καταστροφάς.

Τὰ ὑπόγεια τῆς ἐπαύλεως εἶχον διαφυλάξει τοὺς γενναίους ἐκείνους ὑπερασπιστάς.

Ἀπελπισ τὸτε μάχη συνήφθη μεταξὺ τριακοσίων ἀνδρῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ τριῶν ἀφ' ἑτέρου.

Ἐδέησε νὰ ἔλθωσι σῶμα πρὸς σῶμα καὶ νὰ θραύσωσι πρῶτον σιδηρὰν δοκὸν κωλύουσαν τὴν εἴσοδον τοῦ πυλῶνος.

Ἀπὸ τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας ὁ ἱερεὺς μὲ συγκεκνημένῃ καρδίᾳ ἠύλογει τοὺς θνήσκοντας.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος κατεβάλλοντο μετὰ ἀντίστασιν ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστον.

Εὐρον τὸν Ἰβ μετὰ τὴν κοιλίαν ἠνεψυγμένην ἐκ ρήξεως ὀβουζίου ἐξηπλωμένον πλησίον τοῦ πτώματος τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ Ροζίνας.

Ὁ Κορεντίνος εἶχε μεταβῆ ἵνα ἐκπνεύσῃ ἐν τῷ ὑπογείῳ, ἔνθα εἶχε μεταφέρει τὴν Καικιλίαν δὲ Φοντερόζ, ἧς ἐκράτει τὴν χεῖρα μεταξὺ τῶν χειρῶν του.

Ὁ Ἰάκωβος ἦν τεθαμμένος ὡς Τιτὰν κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ πυλῶνος, ὃν ὑπερήσπισε μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ πνοῆς.

Ἡ νίκη ἦν τῷ νόμῳ, ἀλλὰ νίκη ἀξιοθρήνητος, ἀφοῦ τόσῳ πολύτιμον ἐχύθη αἷμα.

Τὴν ἐσπέραν τὰ ἥρεμα τοῦ Πενοῆ ὕδατα ἦσαν ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ αἵματος, ἐπ' αὐτῶν δ' εἶδον οἱ χωρικοὶ ἐπιπλέον τὸ πτώμα τῆς Ἀγνῆς.

Ἐν μέσῳ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης μάχης κατελήφθη ὑπὸ παραφροσύνης καὶ ἐπιγῆ.

Ὁ κύων Ρουστὶκ ἦν διάτρητος ἐκ σφαιρῶν ὑπερασπιζῶν τοὺς κυρίους του.

Ὁ μικρὸς Ζοσίλ ἦν σφῶς καὶ ἀβλαβής.

Λίαν εὐφυῶς εἶχε καταφύγει ὑπὸ τὴν ἀψιδωτὴν γέφυραν καὶ μόνον τὴν κεφαλὴν εἶχεν ἔξω τοῦ ὕδατος.

Ὁ δ' Ἐστρέλ ἐφονεύθη. Ἡ σφαῖρα τοῦ Ἰακώβου ἔτρωσεν αὐτὸν εἰς τὸ στήθος.

Ὁ Καουσακ εἶπε :

— Ὁ Ἰάκωβός μας ἐκέρδισεν εἰς τὴν τελευταίαν σκοποβολὴν.

Τὴν δὲ νύκτα ἡ Μαριάννα, ἣν διήγειρεν ὁ κρότος τῶν πυροβολισμῶν, ἠγέρθη τῆς κλίνης καὶ ἐξελοῦσα ἐπλανᾶτο εἰς τὰ καπνίζοντα εἰρεπία φθούσα.

Ἐδέησε διὰ τῆς βίας ν' ἀποσπάσωσιν αὐτὴν ἐκεῖθεν.

Δύο μόνον ἡμέρας ἐπέζησεν, ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Κλαυδίου εἰς τὸ πρεσβυτέριον τοῦ Πενοῆ, χωρὶς ν' ἀνακτήσῃ τὸ λογικόν της.

ΚΕ'

Ἡ διαθήκη τῆς Καικιλίας.

Ἀπὸ τοῦ ἐξολοθρευτικοῦ ἐκείνου πολέμου ὀκτῶ ἡμέραι εἶχον παρέλθει.

Τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς τῶν Κερανδάλ ἐξήλειψε τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν.

Οὐδαμῶς ἐσκέπτοντο πλέον τὴν ἱστορίαν τοῦ Νοῆλ Τρελάν.

Ἡ παράδοσις τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ περιεβάλλετο ὑπὸ μυστηριώδους τινὸς χάριτος ἐξαλειφούσης τὸ φρικαλέον αὐτῆς μέρος.

Τὸ γραμματίον τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, ὅπερ ἐπανευρέθη καὶ βραδύτερον, ἡ διαθήκη τοῦ θύματος, ἦν ἀντικείμενον σκέψεων καὶ ἐκπλήξεως καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς δικαστάς.

Οὐ μόνον ὁ ἱερεὺς τοῦ Πενοῆ ἔφερε τῷ εἰσαγγελεῖ ἐκπλήκτῳ τὸ ἔγγραφο, ὅπερ εἶχε καταθέσει αὐτῷ ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, ἀλλὰ καὶ πάσα ὑπόθεσις ἀπάτης ἀπεμακρύνετο ἐκ τῆς ὑπάρξεως διαθήκης, καθ' ὅλα ὁμοίως τῇ ἄλλῃ, ἐν τῷ γραφεῖ τῆς πλουσίας κληρονόμου τοῦ Σαὶν Ζιλιάς.

Διὰ τῆς διαθήκης ταύτης ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ, ὁ μόνος ἐκ τῆς οἰκογενείας ἐπιζήσας, ἀμέτοχος τῶν παραπτωμάτων τῶν ἀδελφῶν του, ἦν ὁ μόνος κληρονόμος τῆς ἐξαδέλφης του, ἅπανα δὲ τῆς Καικιλίας ἡ περιουσία τῷ ἀνήκεν ἀνευ ἀντιρρήσεως.

Ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ ἦλθεν αὐτοπροσώπως ἵνα τῷ ἀναγγεῖλῃ τὴν εἰδησιν βεβαιῶν αὐτὸν ὅτι οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ ἐκ τῆς δικαιοσύνης, ὡς μὴ ἀναμιχθεὶς εἰς τὰ τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ Κλαύδιος κατασυντετριμμένος ἐκ τῆς ἐνσκηψάσης συμφορᾶς ἔμεινε νυχθημέρον κεκλεισμένος πλησίον τῆς Ζουάννας Τρελάν μὴ βλέπων εἰμὴ τὴν Νικόλ, ἧτις προσεπάθει νὰ παρηγορῇ αὐτὸν διὰ τῶν μητρικῶν της θωπειῶν χωρὶς νὰ το κατωρθοῖ.

Πολλάκις, ἅμα τῇ ἐσπέρᾳ, ὁ Κλαύδιος ἀπεμακρύνετο. Διήρχετο πεζῇ τὸ δάσος καὶ τὴν χέρσον καὶ ἐπλανᾶτο ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἐπὶ τῶν εἰρεπιῶν τοῦ οἴκου του.

Ἡ Μαριάννα ἀνεπαύετο μετὰ τῶν τέκνων της εἰς τὸ πενιχρὸν κοιμητήριον τοῦ Πενοῆ.

Ἡ εὐχὴ τοῦ Κορεντίνου εἶχεν ἐκπληρωθῆ. Εἶχον ἐνωθῆ εἰς τὸν τάφον.

Εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς ἡ Καικιλία εἶχε ταφῆ εἰς μεμονωμένον παρεκκλήσιον ἐν μέσῳ δένδρων καὶ θάμνων.

Τὸ Σαῖν-Ζιλδὰς ἦν σκοτεινὸν ὡς τάφος. Ἡ μαρκησία ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, ἀφοῦ ἤθελε κανονίσει τὰς ὑποθέσεις τῆς διαδοχῆς τῆς θυγατρὸς τῆς.

Διεκήρυξεν ὅτι θὰ ἐσέβητο τὴν θέλησιν τῆς θυγατρὸς τῆς, καὶ ὅτι θ' ἀπεμακρύνετο τοῦ μέρους ἐκείνου, ἕνθα διεταράχθη ἡ ἡμερία τοῦ βίου τῆς.

Ἡ Ζουάννα ἦν ἐκτὸς κινδύνου χάρις εἰς τὴν ἰσχὺν τῆς νεότητός τῆς καὶ τὰς φροντίδας τοῦ Κλαυδίου.

Πρωτὰν τινὰ ὁ Κλαύδιος, μετὰ τελευταίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ Πενοέ, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου.

Ἐνεκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἔγραψεν ἐπὶ πολὺ.

Μετέβη εἰτα παρὰ τῆ ἑξαδέλφῃ του.

Ἡ Ζουάννα ὑπεδέχθη αὐτὸν μετὰ συμπαθείας.

Ἐκεῖνος ἔτρεμεν. Ὁχρότης νοσηρὰ ἦν διακεχυμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ζουάννα, εἶπεν, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μεταβῶ εἰς Βὰν δι' ὑποθέσεις. Ἦδη εἶσαι ὑγιής καὶ δύνασαι νὰ ἐγερθῆς καὶ νὰ ἐξέλθῃς. Ὁ καθαρὸς ἀήρ τοῦ μέρους τούτου θὰ συμπληρώσῃ τὴν θεραπείαν σου. Ὁ βίος σοὶ μειδιά. Θ' ἀπομακρυνθῶ διὰ δύο ἡμέρας ἴσως.

Ἡ κρεολὴ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Κλαύδιε, εἶπε, μὲ ἀπατάς. Θέλεις νὰ φύγῃς διὰ παντός!

Ὁ νεανίας καθυσύχασεν αὐτήν. Μήπως ἠδύνατο νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ καὶ νὰ μὴ τὴν ἐπανίδῃ;

— Λοιπὸν θὰ ἐπανέλθῃς; εἶπεν ἡ Ζουάννα.

— Βεβαίως.

— Πῶς τὸ λέγεις!

— Τὸ λέγω φυσικῶς.

— Διατί εἶσαι τόσον σκυθρωπός;

Ἐν δάκρυ ἔρρευεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Δὲν εἶμαι καταδικασμένος νὰ ἦμαι πάντοτε;

Ἡ Ζουάννα ἔλαβε τὴν χεῖρά του.

— Ἄλλ' ἂν ἔχασες ὅλους σοὶ μένω ἐγώ.

— Σὺ! εἶπεν ὁ Κλαύδιος πικρῶς.

— Δὲν μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν; Τὸ ἐπίστευσα ἐν τούτοις.

— Ἄν σ' ἀγαπῶ, Ζουάννα! ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπελπισία μου.

— Δὲν σ' ἐννοῶ.

— Σὲ ἀγαπῶ τόσον, ὥστε εἶναι μαρτύριον δι' ἐμὲ νὰ σὲ ἀφήσω ἐπὶ τινὰς στιγμᾶς. Πληροῦς ὄλην τὴν καρδίαν μου. Σὲ ἀγαπῶ ὅσον εἶναι δυνατόν ν' ἀγαπήσῃ ἀνθρωπίνη ψυχὴ. Πλὴν ὁ ἔρωσ οὗτος εἶναι ἀφορμὴ πικριῶν δι' ἐμὲ.

— Κλαύδιε, ὑπέλαβεν ἡ Ζουάννα, μοὶ κρύπτεις μυστικόν.

— Ὑπάρχουσιν ἐξομολογήσεις, τὰς ὁποίας μόνον εἰς τὸν Θεὸν δύναται τις νὰ κάμῃ. Ἄκουσον, Ζουάννα, μοὶ κάμνεις μίαν χάριν;

— Διατάξον.

— Ἴδου μία ἐπιστολή. Εἰς αὐτὴν περιέχονται αἱ ἐξομολογήσεις αὐταί. Ὑπεσχέθητι ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀνοίξῃς εἰμὴ ἀπόψε τὴν ἔκτην ὥραν.

— Διατί ἡ προθεσμία αὕτη;

— Μία ἰδέα, μία δεισιδαιμονία ἴσως.

Θὰ ἔχῃς τὴν νύκτα διὰ νὰ σκεφθῆς, ἡ δὲ νύξ εἶναι καλὸς σύμβουλος.

— Ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖς. Τί δύναμαι νὰ σοὶ ἀρνηθῶ; Δὲν σοὶ ὀφείλω τὸ πᾶν; Ἄλλὰ θέλω καὶ ἐγὼ μίαν ὑπόσχεσιν.

— Ποῖαν;

— Εἶσαι τεθλιμμένος, τὸ βλέπω. Ὁμολοῦν ὅτι δὲν θὰ ἐπιχειρήσῃς κατὰ τῆς ζωῆς σου. Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἔχω αὐτὸν τὸν φόβον. Ἄν δὲν μοὶ κάμῃς αὐτὸν τὸν ὄρκον Κλαύδιε, σοὶ ἀπαγορεύω ν' ἀπομακρυνθῇς.

— Σοὶ τὸ ὀμνῶ! εἶπε μετὰ σταθερότητος ὁ Κλαύδιος.

— Ἡ ζωὴ σοὶ ἐπιφυλάσσει παρηγορίας, διότι, φίλε μου, ἦσαι καλὸς καὶ γενναῖος. Ἐκεῖνος ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς.

— Δὲν ἐλπίζω πλέον. Ἄν ἐν τούτοις θέλῃς νὰ μὲ ἐνισχύσῃς, Ζουάννα, ἄφες με διὰ πρώτην φορὰν ν' ἀσπασθῶ τὴν μελανὴν κόμην σου.

Ἡ νεανίς ἔτεινεν αὐτῷ τὸ μέτωπον μετὰ χάριτος, ὅπερ ἐκεῖνος ἠσπάσθη.

Ἀπεμακρύνθη εἰτα ταχέως χωρὶς νὰ τοιμήσῃ ν' ἀτενίσῃ αὐτήν.

Φθὰς εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐστράφη.

— Ἀπόψε μόνον, εἶπεν.

— Ἀφοῦ σοὶ τὸ ὑπεσχέθην. Αὐριον.

— Χαῖρε.

Ὅτε ἐξήρχετο τοῦ πανδοχείου ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Νικολ.

— Θὰ ἐπανέλθῃς; τὸν ἠρώτησεν αὐτή.

— Ναί.

Καὶ τὸν ταξειδιωτικὸν σάκκον κρατῶν ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς διὰ Βὰν ἀμαξῆς.

Φθὰς εἰς τὴν πόλιν μετέβη παρὰ τινι γέροντι, σεβαστῷ συμβολαιογράφῳ.

— Ὁ κύριος Δεροζιέ; ἠρώτησε γραφέα τινά.

Ὁ συμβολαιογράφος εὐτυχῶς ἦν μόνος εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ὁ Κλαύδιος εἰσῆλθῃ παρὰυτά.

— Κύριε, εἶμαι ὁ Κλαύδιος Κερανδάλλ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἀνύψωσε τὰς διόπτρας του καὶ ἠτένισε περιέργως τὸν νεανίαν.

— Κλαύδιος Κερανδάλλ, ἐπανέλαβε.

— Ναί, κύριε. Ὁ μόνος κληρονόμος τῆς δυστυχοῦς ταύτης οἰκογενείας. Τὸ ὄνομά μου σὰς τρομάζει, τὸ ἐννοῶ. Ἐρχομαι νὰ σὰς συμβουλευθῶ. Ἐχετε βεβαίως γνῶσιν τῆς διαθήκης τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ.

— Ναί. Θὰ ἦναι κατατεθειμένη εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Δύναμαι δὲ νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι ἡ κυρία μαρκησία μοὶ εἶπεν ἡ ἰδία ὅτι θὰ σεβασθῇ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν τελευταίαν θέλησιν τῆς θυγατρὸς τῆς.

— Οὕτως, ὡς κληρονόμος τῆς ἑξαδέλφης μου γίνομαι κύριος τῆς περιουσίας τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης κόρης;

— Ἀναμφισβητήτως.

— Ἐννοεῖτε, κύριε, ὅτι δὲν μοὶ ἀρμόζει νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς κληρονομίας τοῦ θύματος τῶν ἀδελφῶν μου. Τὰ δι' αἵματος ἀποκτηθέντα ἑκατομμύρια ταῦτα μοὶ ἀναμιμνήσκουσιν ἔγκλημα, τὸ ὅποτον ἐπεθύμουν νὰ ἠδυνάμην νὰ λησμονήσω.

— Τοῦτο, κύριε, δὲν μὲ ἐκπλήττει, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος παρατηρῶν μετ' ἐνδιαφέροντος τὸν νεανίαν, ἀλλὰ...

Ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάτρεπτος.

— Ἀλλὰ, κύριε, εἶπεν ὁ γέρον ζωνορῶς, δυνατόν νὰ μετανοήσητε.

— Ἐσκέφθην ὀρίμως, ὑπέλαβε ψυχρῶς ὁ Κλαύδιος.

— Ἡ λεπτότης αὕτη πῶς τιμᾷ, ἀλλ' ἡ θυσία εἶναι μεγίστη, παρετήρησεν ἔτι ὁ συμβολαιογράφος.

— Ἀδιάφορον. Ἡ πλησιέστερα μετ' ἐμὲ κληρονόμος, κατὰ τὴν ρῆσιν τῆς διαθήκης, εἶναι ἡ ἑξαδέλφη μου Ζουάννα Τρελὰν εὐρισκομένη ἤδη ἐν ἀναρρώσει εἰς Ἐλβὲν εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου. Τί δύναμαι νὰ πράξω ὅπως μεταβιβάσω εἰς αὐτὴν τὴν κληρονομίαν;

— Εἴσθε λοιπὸν ἀποφασισμένος;

— Ἐντελῶς.

— Ἀπλῆ παραίτησις ἀρκεῖ.

— Καὶ ἡ δεσποσύνη δὲ Τρελὰν θὰ λάβῃ τὴν θέσιν μου;

— Ἀναμφιβόλως.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ ἐτοιμάσητε τὴν πράξιν θὰ τὴν ὑπογράψω.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐπέμεινεν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ ὑπακούσῃ. Μετ' ὀλίγον ἡ πράξις εἶχε κανονισθῆ. Ἐπλησίαζεν ἡ μεσημβρία.

Ὁ κύριος Δεροζιέ ἠσθάνετο συμπάθειαν διὰ τὸν ἀξιοπρεπῆ καὶ ἔντιμον ἐκεῖνον νέον.

Ἐκλείσθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ καθήσῃ ἐπ' ὀλίγον.

— Εἴσθε νέος, εἶπεν αὐτῷ, ἐπιτρέψατε εἰς γέροντα νὰ σὰς ἐρωτήσῃ τί σκοπεύετε νὰ πράξητε.

— Δὲν γνωρίζω.

— Ἐχετε ἐνώπιόν σας τὸ μέλλον καὶ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσθε.

— Καὶ μετὰ τσαῦτα δυστυχήματα;

— Νέε μου φίλε, ἀπήντησεν ὁ συμβολαιογράφος, ἡ παλαιὰ δόξα τῶν Κερανδάλλ δύναται ν' ἀνισταθμίσῃ τὰ παραπτώματα. Οἱ ἀδελφοί σας ὑπήκουσαν εἰς ἀπαισίας ἐπηρείας, αἵτινες ὅμως ἐξηγοῦνται. Δὲν τοὺς συγχωρῶ. Ἦσαν ὅμως θαρραλέοι ἄνδρες. Σεῖς ἤδη ποῦ πηγαίνετε;

— Ἀφίεμαι εἰς τὴν τύχην.

— Εἴσθε πτωχός;

— Ὡς οἱ ἀδελφοί μου.

— Πῶς θὰ ζήσετε;

— Εἶμαι ἰατρός. Θ' ἀλλάξω ὄνομα καὶ θ' ἀποκατασταθῶ εἰς τι μεμακρυσμένον μέρος.

— Καὶ πόσα χρήματα ἔχετε;

— Τετρακόσια ἢ πεντακόσια φράγκα.

— Μηδαμινὰ πράγματα. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς δώσω χρηματικόν τι ποσόν,

τὸ ὅποιον θὰ μοὶ ἐπιστρέψετε βραδύτερον. Ἄλλως τε σήμερον γίνεσθε πελάτης μου, δηλαδὴ μοὶ φέρετε πλοῦτον, τοῦ ὁποίου θὰ ἐπωφεληθῶ. Ἄφετέ με λοιπὸν νὰ πράξω κατὰ τὸ δοκοῦν μοι.

Ὁ συμβολαιογράφος ἦν λίαν συγκεκινημένος.

Ὁ Κλαύδιος εἰς μάτην ἀντέστη. Ὁ κύριος Δεροζιέ τὸν ἠνάγκασε βίᾳ νὰ δεχθῆ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ χιλιάδας φράγκων.

— Ἦδη, προσέθηκεν, ὅτε εἴσθε ὀφειλέτης μου, ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίζω τὰ καθ' ὑμᾶς. Ἡ εὐγένεια τῆς πράξεώς σας εἰς ἄκρον μὲ συγκινεῖ.

Ὁ Κλαύδιος τῆ ἔσφιξε τὴν χεῖρα σιγῶν καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ἡ μεσημβρία ἐσήμανεν.

Ἡ ἀμαξοστοιχία τῶν Παρισίων θ' ἀνεχώρει μετὰ τινὰ λεπτά.

Ὁ Κλαύδιος ἔσπευσεν εἰς τὸν σταθμὸν, ἔλαβε τὸ εἰσιτήριόν του, ἀπῆλθεν εἰς τὴν διαμέρισμα καὶ ἔκυψεν ἐπὶ τινος ἐφημερίδος ἵνα μὴ ἀναγνωρισθῆ.

Οἱ ἐπιβάται, πάντες ξένοι καὶ ἀγνωστοί, συνεζήτησαν περὶ τοῦ συμβάντος, ὅπερ ἄτοσάυτην εἶχε προξενήσει αἰσθησιν.

Νεαρός τις κύριος, λίαν καλῶς περιβλημένος, εἰρωνεύετο τοὺς ἰσχυριζομένους ὅτι ἐρωτικαὶ περιπέτειαι ἦν ἡ αἰτία τοῦ συμβάντος.

— Δὲν φονεύουν πλέον ἐκ ζηλοτυπίας, εἶπεν, ἀλλὰ χάριν τῆς περιουσίας, ὅταν μάλιστα εἶνε μεγάλη ὡς τῶν Φοντερόζ.

Ὁ Κλαύδιος, ὀργισθεὶς, ὀλίγου δεῖν νὰ ἐφορμήσῃ ἐναντίον τοῦ οὕτως ὀμιλοῦντος· πλὴν συνεκρατήθη ἐξ αἰσθήματος αἰδοῦς.

Ἡ ἀτμάμαξα ἐσύριζε καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐξεκίνησεν.

Ἦσθάνθη συσφιγγομένην τὴν καρδίαν του. Ἀπεμακρύνετο τῆς γυναικός, ἥτις μόνη συνεκράτει αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν.

Τὴν ἔκτην ὄραν ἡ ἀμαξοστοιχία εἰσήρχετο εἰς Μάνς.

Ἀνελογίσθη τότε τὴν ἐξαδέλφην του καὶ διὰ τῆς φαντασίας εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ Ζουάννα, στηριζομένη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων της, προσεῖχεν εἰς τὸ ὄρολογιον, ὅπερ ἐσήμανεν ἕξ ὥρας.

Κηρίον ἔκαιε παρ' αὐτῆ.

Ἀπεσφράγισε τότε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κλαυδίου καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς :

ΚΣ'

Ὁ ἀποχαιρετισμός.

« Προσφιλὴς μοι Ζουάννα,

οὐδὲν νέον σοὶ λέγω, γράφων σοὶ ὅτι σὲ ἀγαπῶ παραφόρως, καὶ ὅτι ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ τοῦ χωριστοῦ αἰσθάνομαι σπαργμὸν καὶ τοῦ θανάτου χειρότερον.

Εἴθε ν' ἀπέθνησκον, τὸ δὲ ἄπνου σῶμά μου νὰ ἐθάπτετο εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Πενοῆ πλησίον τῆς μητρὸς μου, τῶν προσφιλῶν μοι ἀδελφῶν καὶ τῆς ἀτυχοῦς Ἀγνῆς, ἣν θὰ κλαίω καθ' ὄλην μου τὴν ζωὴν.

Τοιοῦτοτρόπως θὰ ἐκρατούμην ὀλιγώτερον, δὲν θὰ εἶχον δὲ τὴν ὀδύνην τοῦ ἐξευτελισμοῦ, καὶ τὴν στέρησιν τῆς ὑψίστης ἡδύτητος τοῦ νὰ σὲ βλέπω, νὰ σὲ ἀκούω, μολονότι δὲν ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ἀγαπῶ !

Δὲν γνωρίζεις, εἰμὴ μέρος τῆς ἀληθείας.

Σοὶ τὴν ἀπέκρυψαν ὅσον ἡδυνήθησάν.

Ἦσο λίαν ἀδύνατος διὰ νὰ τὴν ὑποφέρῃς.

Σήμερον εἶσαι ἰσχυρά. Ἡ νεότης σου ἐθριαμβεύσει τῆς σχεδὸν θανατηφόρου νόσου.

Δύνασαι λοιπὸν τὰ πάντα νὰ μάθης.

Μέγα ἔγκλημα διεπράχθη. Ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ, εἰς ἀγγελος ἀγαθότητος ὡς σύ, Ζουάννα, ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἰακώβου.

Ὁ λοχαγὸς δ' Ἐστρέλ ἐφονεύθη ἐπίσης.

Ὁ δικαστικὸς κλητῆρ, ἡ πρώτη αἰτία τῶν καταστροφῶν μας, ὁ κύρ Λεσγιδου ἐκαρφώθη ἐπὶ τῆς θύρας του.

Ἐκ τῶν ἐγκλημάτων τούτων ἀνοσία μάχη συνήφθη, καθ' ἣν ὀλόκληρος οἰκογένεια κατεστράφη.

Τὸ Πενοῆ εἶναι τὴν στιγμὴν ταύτην σωρὸς ἑρείπιων, ἐφ' ὧν θὰ ἔχονα πάντα τὰ δάκρυά μου. Πλὴν ἀπεξηράνθη ἡ πηγὴ τῶν δακρῶν μου ἐκ τῆς ἀπελπισίας διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν συγγενῶν μου καὶ τῆς ὀδύνης, ἣν αἰσθάνομαι καὶ ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θὰ χωρισθῶ σοῦ.

Σήμερον τὴν πρωτὴν ἐψεύσθην. Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ σοὶ εἶπω τὴν ἀλήθειαν.

Φέρων ἐπονείδιστον ὄνομα, ἐγκαταλίπω διὰ παντός τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς μου ἐπαισχύντως.

Πηγαίνω εἰς τὴν τύχην, ἄνευ πόρων, μὴ ἔχων ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει καὶ μόνον τὴν συνειδήσιν ἔχων ἐλευθέραν.

Θ' ἀφήσω τ' ὄνομά μου, καὶ θὰ λάβω ἄλλο οἰονδήποτε.

Θ' ἀποκατασταθῶ εἰς τὰ ξένα, εἰς τινὰ μεμακρυσμένην γωνίαν προσπαθῶν πάντοτε νὰ πράττω τὸ καλὸν ἐν ἀφανείᾳ.

Πᾶς δεσμὸς μεταξύ ἐμοῦ καὶ τοῦ κόσμου διερρήχθη.

Εἶμαι ἠναγκασμένος, προσφιλὴς μοι Ζουάννα, νὰ σοὶ εἶπω περὶ χρηματικῶν ὑποθέσεων.

Ἡ περιουσία, ἣν κληρονομεῖς εἶναι πολὺ μεγάλη. Ὁ συμβολαιογράφος τῶν Βὰν κύριος Δεροζιέ θὰ σὲ συμβουλεύσῃ περὶ πολλῶν.

Ἡ δεσποινὴς δὲ Φοντερόζ ἀφῆκε διαθήκην, δι' ἧς εἶσαι σὺ ἡ μόνη κληρονόμος τῆς ἐξαδέλφης σου.

Ὁ κύριος Δεροζιέ θὰ σοὶ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους.

Εἶναι ἀξίος τῆς ἐμπιστοσύνης σου.

Ὁ κύριος δὲ Βουζιέρ ἄλλως τε θὰ σὲ βοηθήσῃ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

Θὰ γείνης λοιπὸν πλουσία, φιλάττη μοι Ζουάννα.

Πράττε τὸ καλὸν ἵνα οὕτως ἡ ἐπανόρθωσις τῶν παραπτωμάτων ἡ ὡς οἶόν τε τελεία.

Ἀποτεινομαι τῇ καρδίᾳ σου.

Καὶ σὺ ἐπίσης εἶσαι Κερανδάλ.

Μίαν μόνην παράκλησιν σοὶ ἀπευθύνω.

Ἐνωσον εἰς ἓνα τάφον, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀδελφῶν μου, εἰς τὸ κοιμητήριον τοῦ Πενοῆ, ἐκείνους, οἵτινες ἔζησαν καὶ ἀπέθανον ἠνωμένοι.

Οἱ Κερανδάλ εἶχον τοῦλάχιστον τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀγαπᾶν ἀλλήλους τρυφερῶς.

Τῇ Καικιλίᾳ δὲ Φοντερόζ νὰ ἐγείρης μνημεῖον πρὸς διαίωνα τῆς μνήμης αὐτῆς εἰς τὸν τόπον ἔνθα τσαῦτα εὐεργετήματα ἔπραξε.

Οὐδὲν ἄλλο ἔχω νὰ σοὶ παραγγείλω.

Ἐλπίζω ὅτι τὸ μαρτύριόν μου ἔσεται βραχύ.

Χαῖρε, προσφιλὴς μοι Ζουάννα ! Φέρω μετ' ἐμοῦ τὴν ἀνάμνησίν σου, ἥτις ἔσεται ἡ μόνη ἡδύτης, ἡ μόνη χαρὰ, ἀλλὰ καὶ ἡ σκληροτέρα βάσανος τοῦ βίου μου. Ἦρκεσαν ἡμέραι τινὲς διὰ νὰ σὲ γνωρίσω καὶ νὰ ἐκτιμῶ τὴν ἀφοσίωσιν, ἣν περικλείει ἡ καρδία σου. Μεθ' ὁποίας εὐδαιμονίας θὰ σοὶ ἀφιέρουν τὴν ὑπαρξίν μου ! Διὰ τίνος λατρείας θὰ σὲ περιέβαλον ! Ἄλλ' ἄλλως ἔδοξε τῇ κακῇ μου μοίρᾳ. Δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀνήκῃς εἰς ἐμέ, νὰ φέρῃς ἐπονείδιστον ὄνομα καὶ ν' ἀγαπᾶς τὸν υἱὸν ἐκείνου . . .

Δὲν το συμπληρῶ !

Ἡ καρδία μου σπαράσσεται καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου θολοῦνται ἐκ τῶν δακρῶν. Χαῖρε διὰ παντός, πιστεύσον ὅμως, ψυχὴ μου, ὅτι θὰ ἦσαι πάντοτε ὁ μόνος μου πόθος καὶ ὁ αἰώνιος ἔρωσ μου.

Δὲν θὰ ἰδωθῶμεν πλέον, μὴ μὲ λησμόνευ ὅμως, Ζουάννα. Ὡκτερόν με καὶ ἔσο βεβαία ὅτι καὶ μακρόθεν ἡ καρδία μου μόνον διὰ σὲ θὰ πάλλῃ.

Κλαύδιος Κερανδάλ.

Ἐνῶ ἡ κρεολὴ ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολήν, ἡ Νικὸλ Ζακού, πλησίον αὐτῆς καθήμενη, τὴν παρετήρει μετ' ἀνησυχίας.

Ἄμα ἀνέγνωσεν αὐτήν, ἡ Ζουάννα ἀφῆκε τὴν ἐπιστολήν νὰ πέσῃ τῶν χειρῶν της, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρξατο κλαίονσα πικρῶς.

Ἡ Νικὸλ ἠγέρθη καὶ ἠρώτησεν αὐτήν :

— Λοιπὸν ;

— Μὰς ἠπάτησεν !

— Ἐφυγεν ;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Δυστυχισμένο παιδί ! ἀνέκραξεν ἡ Νικὸλ. Αὐτὸ ἐφοβούμην. Ἄ ! εἶναι φοβερόν. Ἄλλὰ σὲ ἀγαπᾷ· θὰ ἔλθῃ !

— Ὅχι.

Αἴφνης ἡ Ζουάννα ἠγέρθη.

— Ἄ ! εἶπε, θά τον ἐπανεῦρω καὶ ἂν πρόκειται νὰ διατρέξω τὴν Εὐρώπην ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Δυστυχῆς Κλαύδιε ! Ὅχι ! Δὲν θὰ ὑποφέρῃς χάριν ἐμοῦ, τὴν ὁποίαν ἔσωσες καὶ τῆς ὁποίας συνεχῶρεις τὰ πάντα ! Ὅ,τι σοὶ ὀφείλω θὰ σοὶ τὸ ἀποδώσω. Τὸ ὀμνῶ εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρὸς μου καὶ τοῦ πατρὸς μου.

[Ἐπεται συνέχεια].

* Κ.